

noget enkelt Individ, hvor mørk en Slagstygge er, eller hvor langt den rækker. Jeg vil blot minde om, at netop det Ministerium, han nævnde, nemlig det Førnnesbeholdt, blev, hvad der ogsaa blev hentydet til i Throntalen, etableret for at skabe Fred og Forsoning, og jeg for mit Vedkommende, der dog ogsaa har haft lidt Leilighed til at lære disse Forhold at kjende, er aldeles overbevist om, at dette var Ministeriets og dets enkelte Medlemmers Hovedopgave at arbejde med en ærlig og oprigtig Villie paa at skabe en virkelig Forsoning mellem Folket — eller lad os hellere lade Folket ligge; thi de Herrer repræsentere sandelig ikke Folket alene, det gjør vi andre ogsaa — mellem Folkethinget og Kongen. Men dette Ministeriums Bestræbelser strandede jo paa en Politikk, der var fuldt saa skarp og hensynsløs mod Regjeringen som den, der nu føres mod det Estrupske Ministerium. Jeg skal minde om, at da det nuværende ærede Medlem fra Viborg (Klein) blev Minister for Fjotland, hvad man virkelig skulde tro, hverken kunde gjøre Synboere, Syder eller Sjællændere nogen Fortræd — snarere skulde man da have troet, at de maatte være glade ved at blive af med ham — da blev der et saadant Brøl over hele Landet (Afbrydelse), ja jeg siger Brøl, thi det var ikke i almindelige artikulerede Toner, man talte. Jeg skal blot for at give et Exempel paa, i hvilket Sprog man hittede sig, minde om, at i Westres daværende Hovedorgan stod der en Artikel, hvori man i Anledning af General Bülows Tale til Hans Majestæt Kongen ved Hans Afreise fra Viborg, hvori han bad Hans Majestæt om at tage Minder med fra den gamle By, vilde lægge ind i disse General Bülows Ord, at det var Svend Gratthes og Erik Glippings Mord, der skulde mindes, for at man kunde se Folgen af slette Raadgivere. Det er altsaa et Bevis paa, at i skarpe og hensynsløse Udtryk — jeg maa jo ikke bruge stærkere Udtryk, ellers skulde jeg have brugt et meget stærkere — har man ikke staaet tilbage den Gang. Jeg vil endnu kun dvæle ved et Punkt, som jeg før havde noteret, men som jeg undlod at bringe frem, fordi det er et saa alvorligt Spørgsmaal, at man ikke godt kan drage det frem uden ret at sætte Videnkaberne i Bevægelse. Det er den evige Bestyldning mod Ministeriet for klart og utvetydigt Grundlovsbrud. Jeg maa nu sige med al Afgtelse for den ærede Forslagsstiller, at det forbauser mig, at han kan nævne denne Bestyldning paa den Maade, han har gjort. Jeg anser ham ikke alene for en indfigtsfuld Jurist, men ogsaa for en hæderlig Mand, og jeg forbauses over at finde de to Ting for-

enede i en saadan Optraeden, thi han maa vide, at det Spørgsmaal kan Ministeriet ikke fremtvinge Afgjørelsen af, og han veed, at det, han forlanger af Ministeriet, kan det ikke gjøre. Ministeriet kan ikke ved at stævne ham eller hans Meningsfæller faae det Spørgsmaal afgjort, om det har handlet forvarligt ved Udstedelsen af en provisorisk Finantslov. Det kan kun Rigsretten afgjøre, og Ministeriet kan ikke selv indaakte det for Rigsretten. Althaa den Maade, hvorpaa man reiser Omkring og insulterer Ministeriet, vel vidende — hvad de, der kjende Forholdene, maa vide — at disse Insulter ere ubesjæede, da Ministeriet ikke kan inddrage Spørgsmaalet for den eneste Domstol, som kan afgjøre det, for Rigsretten, er forbauserende. Jeg vil ikke dvæle mere ved dette Punkt. Jeg vil kun sige de Herrer, at naar de have kjæmpet i en saa lang Række af Aar for et Maal, som i det Mindste for mig nu stiller sig langt fjernere, end det nogenstunde har gjort, saa er det efter min fulde Overbevisning ene og alene, fordi de Raaben, de bruge, og de Midler, hvorved de søge at sætte det igjennem, ere uehdige. Der har været enkelte Dieblitte, hvor i det Mindste jeg har haft den Opfattelse, at de stod Maalet nær. Det var i Dieblitte, hvor der var kommet ligejom Ro i Videnkaberne, hvor man med en vis Venlighed, en vis Hensynsfuldhed søgte at enes med hinanden. Der var Dieblitte, og jeg kan sige det som ærlig Mand efter min fulde Overbevisning, hvor de vare nærved at naae Maalet. Men ved den Hensynsløshed, hvormed Kampen mere og mere føres (En Stemme: Fra Regjeringens Side) — ja i dette Dieblit taler jeg rigtignok om de Herrer og ikke om Regjeringen — ved den Hensynsløshed, hvormed de frænte og haane alle dem, som de bagefter bebreide, at de ere deres Modstandere, er det mig ubegribeligt, at befindige Mænd kunne tro, at de ad den Vej kunne naae deres Maal. Vebreider man os fra den anden Side, at vi til det Yderste kjæmpe mod et Parti, mod en Del af Folkerepræsentationen, der træder op mod os saa ubesjæet, uberettiget, hensynsløst og krænkende, at der ikke er et Skjældsord, som høves i Sproget, der ikke anvendes imod os, endogsaa i denne Sal — og det har Formanden tilladt — saa siger jeg for mit Vedkommende: Folk, der saa lidt vide, hvad de styldte Landsmænd og ligeberettigede Repræsentanter her i Salen, vil man ikke kunne berolige sig ved at se i Spidsen for Statens Styrelse.

Formanden (Berg): Det ærede Medlem burde fra sit Standpunkt ikke paalagge min Liberalitet.